



ԽԱՆՃԱՄՈՒՆ ԼԵՐՈՎՅԱՆ

Վերք Հայաստանի

Պատմական վեպ

ԱԶՆՈՒԱՏՈՂՄ ԶՕՐԱՊԵՏԻ,

ՔԱԶԱԶԱՐՄ ՀԱՅՐԵՆԱՍԻՐԻ

ՎՍԵՄԱՄԻՏ ՀԱՅԿԱԶՆՈՅ ՍՄԲԱՏԱՅ

ԿԱՅՍԵՐԱՊՍԱԿ ԱՍՊԵՏԻ

Հոգեհարազատ սիրոյ
նորրնձիւղ առհաւատչեայ

Ես ո՞ւմ զիմ ողբոց բացից սգարան,
Ես ո՞ւմ դառն վիրացս ցուցից գբերան.
Վաղուց գլխիկոր թախժեալ իմ քնար՝
Անկեալ ի խոնարհ, խզեալ գյուտոյն լար,
Բանայր ինձ գայն խոր զընդան հոգեսպառ,
Վայել զիմ կենաց վայրիկ այս թշուառ,
Գրկել գայն անսիրտ, սառն չքադարան,
Մահուամբ դիրանալ ի նախնեացն կայան.
Սուրբ փոշոյն գէ՛թ իմ կոճղ ոսկերոտեաց
Նուիրել, մնալ գատ յայս արհաւրաց:

Դ՛ն՛ի զիմ սպառեալ շունչ կրկին զարթուցեր,
Դ՛ն՛ի նսեմ հոգւոյս նոր լո՛յս բաշխեցեր.
Ի Քո՛յդ հայեցեալ սէր առ Հայրենին,
Ի շերմ Քո եռանդն սրտի վեհ-խորին՝
Անկան կեղևանք յաշացս դառնակոծ,

Կենսահատ իմ թևք գորացան ի Քոց
Ձայնից երկնասլաց: Ո՛հ, զարթնում յանկարծ,
Մահաշունչ իմ քուն մեկնի ինքնհալած:
Հայրենին իրով չքնաղ մեծութեամբ,
Հայկազունք իրեանց ընտիր վեհութեամբ
Նոր դրա՛խտ, նոր օ՛ր սուրբ բացան առաջի
Թխպեալ իմ հոգւոյ, ծիրեալ իմ սրտի:
Որդին կարօտեալ ի ծունկս սիրավառ
Անկեալ՝ որոնէ զիր աստղ ուղեվար:
Դ՛ու յայս երկնաղերս մաղթանաց պահու
Կանգնիս ի բարձունս Հայկազանց դասու.
Հոգեհրաշ տեսեամբ անմահ Քոց նախնեաց,
Կիլիկեան վեհից Սմբատաց քաջաց
Չանուն, զօրինակ, զսիրտ և զեռանդն
Ի Քո՛յդ վեհ անձին բերեալ սիրամարտ՝
Բանաս զիմ լեզու, հանես զիմ բաղձանս
Ի բոյլս դիւցազանց մերոց ի կայանս,
Չորս բուռն ժամանակն թաղէր ի մոխիր,
Չորոց զիմ անկշիռ անգիտէր երկիր:
Թէ ո՛չ Բրաբիօն կապեցեն Քեզ ձեռք,
Թէ ո՛չ խրոխտ կրկէսք կանգնեցեն Քեզ մերք,
Մուսայն գՔո անուն՝ ընտիր, պաշտելի,
Հանցէ՛, վե՛հ սեպուհ, ի կամարս երկնի:
Անդ շուք մեծազանց մերոց սուրբ նախնեաց,
Աստ սիրտք շնորհապարտք անմեղ մեր մանկանց
Դարուց խիզախեալ՝ զանմահ յիշատակ

Քո սուրբ պահեստն յամայր անքանդակ: